

Autorka fotografií: Eva Makovská (www.emfoto.cz)

MILOŠ MEIER DRUMMING SYNDROME

TENTO ROZHOVOR NEODPOVÍDÁ KLASICKÉMU MODELU: NOVINÁŘ - UMĚLEC. Jsme na to dva umělci. S Milošem Meierem hrajeme v instrumentálním projektu Weird Experiment!?, který je jenom o bicích a baskytaře. Potkali jsme se před lety na Státní konzervatoři v Praze. Mě bylo asi dvacet, Milošovi o čtyři roky méně a byli jsme teprve na začátku naší velké cesty na českou hudební scénu. Cvičil na bubny u okna na chodbě, dlouho neměl ani svoji vlastní cvičicí kukaň. Naše první hudební setkání neproběhlo zrovna ideálně. Hrál záskok v naší funkovo-šansonové kapele Prima Donna a po koncertě jsem si říkal, že sice má talent, ale ještě potřebuje čas. A Miloš ten čas využil maximálním možným způsobem. Šel za svým snem a ten se mu stal skutečností. O tom je i následující rozhovor.

VÍM, ŽE OD ÚNORA ZAHAJUJES SÉRII BUBENICKÝCH KLINIK S NÁZVEM DRUMMING SYNDROME. MOHL BYS POPSAT, CO SE TAM BUDE DÍT A JAK VZNIKL TENTO NÁPAD?

Věděl jsem, že v lednu a únoru je, jako každý rok, většinou méně koncertů a jelikož mě nebaví sedět doma, tak jsem si hraní zorganizoval sám. Nejdřív jsem chtěl oslovit nějakého manažera, ale nakonec jsem si řekl, že znám za ty léta ježdění a koncertování dost lidí na to, abych si to vyzkoušel zařídit na vlastní pěst. Byla to zajímavá zkušenost, ale už

se těším, že se budu věnovat zase jenom hraní. Oproti dřívějším workshopům, kdy jsem hrál s kytaristou nebo basistou, nastává změna. Budu hrát sám, pouze za doprovodu základů. Během dvouhodinového semináře budu hrát skladby z nové desky Michala Pavlíčka, metalové doprovody v kapele Dymytry, dojde samozřejmě na bubenicí sóla a také na dvě skladby, které pro mě zaranžoval můj kamarád Dharma z kapely Kashmir 9:41. Dozvíte se o tom, jak cvičím, o mých zkušenostech s hraním s různými hudebníky, i o tom, co všechno používám za bubny a příslušenství.

Důležitý je pro mě samozřejmě i kontakt s publikem, takže zbude dostatek prostoru pro dotazy a případnou diskuzi. Na čtyřech workshopech se mnou pak vystoupí jako host baskytarista Jaryn Janek.

ZE SVÉ VLASTNÍ ZKUŠENOSTI VÍM, JAK JE OBTÍŽNÉ HRÁT PŘED MUZIKANTY. CO TĚ BAVÍ NA WORKSHOPECH? MÁŠ JINÝ PŘÍSTUP KE HRANÍ NA KONCERTECH A NA BUBENICKÝCH KLINIKÁCH?

Nejvíce mě baví, že si na těchto mých akcích můžu dělat v podstatě, co chci. Nikdo mi neříká, jak

Autor rozhovoru: Marek Haruštiak (www.harum-bass.com)

mám hrát nahlas apod. (Smích) Koncerty a workshopy se od sebe liší hlavně v kontaktu s publikem. Na koncertech si můžete dovolit třeba roztleskávat lidi a věnovat se více koncertní energii, která vás spontánně strhává. Workshopy jsou více soustředěné na hraní, i když se samozřejmě snažím eliminovat profesorský přístup, aby ve hraní zůstala energie. V ideálním případě je pro mě workshop regulérní koncert se vším všudy.

PROČ NÁZEV DRUMMING SYNDROME?

Protože bubnování je pro mě jakousi nemocí – syndromem; a protože to vymyslela kamarádka. (Smích)

A KDE MÁ TEN TVŮJ BUBENICKÝ SYNDROM KOŘENY? BYL JSI TAKOVÉ TO DÍTĚ, U KTERÉHO UŽ OD MALÍČKA BYLO JASNÉ, ŽE BUDE HUDEBNÍK? NEBO SES K TOMU PRACOVÁL S VĚKEM A ZKUŠENOSTMI?

Já byl celkem jasný případ takového hudebníka od narození. Moje sestra hraje na lesní roh v karlovarské filharmonii a můj otec je hornista a učitel dechových nástrojů na Hronovsku, odkud pocházím. Už od malíčka jsem mlátil do hrců a polštářů a doprovázel tím otce při jeho cvičení na rohu.

VZPOMÍNÁM SI NA HISTORKU TVÉ MAMKY, JAK SIS POSTAVIL BÍCÍ SOUPRAVU ZE VŠECH HRNCŮ A HODINY JSI DOKÁZAL KONCERTOVAT NA GAUČI V KUCHYNI. MYSLÍM, ŽE ONA UŽ V TÉ DOBĚ TUŠILA, ŽE Z TEBE ASI INŽENÝR - STAVĚŘ NEBUDE...

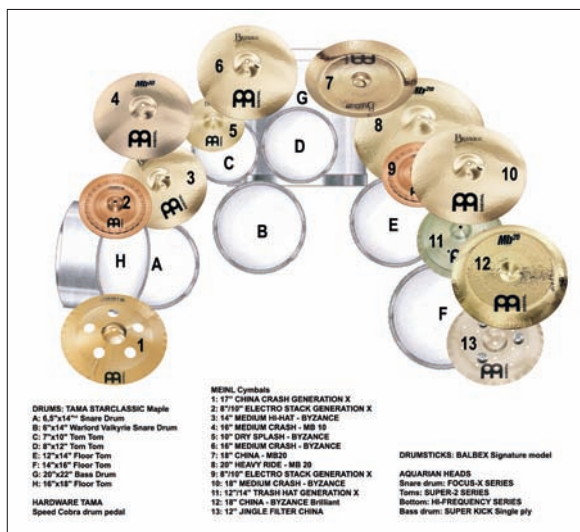
No jo, neměla to lehký, když byly všechny hrnce otloučený a neměla v podstatě v čem vařit. (Smích) Navíc se mnou potom musela vždycky chodit na 1. máje v průvodu hned za bubeníky. Ale přesto můj první opravdový nástroj nebyly bubny, ale klavír. Na ten jsem začal hrát asi v šesti letech. Bubny přišly na řadu asi v mých jedenácti. Nejdříve jsem dojížděl (buď na kole, nebo s tátou v jeho Velorexu) do blízkých vesnic k místním postarším učitelům, přes které jsem se dostal až k mému pozdějšímu učiteli v Úpici nad Metují. Už od prvního sednutí za bubny jsem hrál v tátově dechovém orchestru. Tam jsem také získal první zkušenosti s koncerty.

VÍM, ŽE NAPŘÍKLAD SLAVNÝ BASKYTARISTA JACO PASTORIUS SE PRVNÍ SKLADBY UČIL Z COUNTRY RÁDIA. TAKŽE U TEBE TO BYL VÝVOJ OD DECHOVKY K ROCKU A METALU. HUDBA TÍM DOKAZUJE, ŽE NEMÁ ŽÁDNÉ HRANICE. A TO TĚ BAVILO HRÁT ZE ZAČÁTKU JENOM DECHOVKU?

Ale já nehrál jenom dechovku. Hráli jsme tam i různé orchestrální a bigbandové věci. Táta mě pak začal od mých dvanácti let brát občas jako záskok do své plesové kapely, kde se hrálo snad všechno, co v té době bylo populární v rádiích. Vzpomínám si, jak jsem ve dvě ráno už usínal za bicími při Jasné Zprávě. (Smích)

Drumkit Miloše Meiera

A CO PRVNÍ GARÁŽOVÉ KAPELY?

První metalovou kapelu jsem opravdu slyšel hrát v garáži a tento zážitek mně otevřel svět metalové hudby. Začal jsem shánět kazety s Metallicou, Slayer, Megadeth a postupně i tvrdšími záležitostmi. Moje první rocková kapela, kde jsem hrál, byla Invasion To Privacy. V té době mi bylo třináct a rodiče měli podmínku, že můžu hrát koncerty, pokud budu nejpозději do půlnoci doma. To se samozřejmě nelíbilo o dost starším spoluhráčům z kapely. A ještě k tomu jsem musel mít stále tátův orchestr jako prioritu. Takže už tenkrát se mi začali křížit termíny. (Smích) Později jsem si ještě založil jednu kapelu, u které jsme měli heslo: čím rychleji, tím lépe. Jmenovali jsme se Eclipse of Shadows a byli jsme tam pouze já, kytarista Kousek (nyní v Matahari) a zpěvák. Naším vzorem byla tehdy kapela Death.

JÁ ZASE HRÁL S BUBENÍKEM S DEATH REVIVAL A VÍM, ŽE V TÉ MUZICE SE HODNĚ POČÍTÁ A HODNĚ HRAJE. TO JSTE SI "UKOUSLI" PĚKNOU

PORCI, VE VAŠEM VĚKU. KLOBOUK DOLŮ. CO TVOJE PRVNÍ ZKUŠENOST VE STUDIU?

S Invasion To Privacy jsme natočili dvě demo nahrávky ve studiu Miloše "Doda" Doležala. V té době to pro mě byla obrovská zkušenost. Zjistil jsem, jaké to je fungovat v profesionálním prostředí. Mimočodem o pár let později jsem hrál s Dodem na zaskok v jeho kapele.

JSI VYSTUDOVANÝ HUDEBNÍK. PROČ JSI CHTĚL DO PRAHY NA KONZERVATOŘ A CO TI ŠKOLA VLASTNĚ DALA?

Už od těch třinácti jsem věděl, že nechci dělat nic jiného než bubnování. Dva roky jsem se připravoval na přijímačky a v patnácti jsem odešel studovat do Prahy na Státní konzervatoř. Do školy jsem přišel v době, kdy tam bylo opravdu hodně skvělých bubeníků, což mě strašně motivovalo a vlastně nastartovalo ke každodennímu mnohahodinovému cvičení. Asi dva roky jsem pomalu nevěděl o světě a byl jen zavřený ve zkušebně. Konzervatoř je skvělá v tom, že máte třeba jen dvě tři hodiny školy denně a zbytek je určený právě na cvičení a podobně. Takže jsem usedl v sedm ráno za bubny, případně si odskočil do školy na hodinu, a do devíti večer, kdy se zavírala škola, jsem tam cvičil. V té době jsem opravdu cvičil extrémně moc, vzpomínám si třeba, jak jsem pořád pil kafe, abych neusínal, nebo jak jsem jednou rukou hrál a druhou

svačil. Měl jsem v hlavě metu, které jsem chtěl dosáhnout, a protože mám na tohle velkou vůli, dělal jsem pro to vše, co je v mých silách. Chodili jsme se spolužáky také na koncerty do Lucerna Music baru, zejména na fusion-jazzrock, kde hráli špičkoví světoví instrumentalisté (Dave Weckl, Dennis Chambers atd.). To mě vždy hodně motivovalo k dalšímu cvičení.

PROSTŘEDÍ V „PALFÁČI“ (JAK JSME KONZERVATOŘI ŘÍKALI) ZNÁM TAKÉ VELMI DOBRĚ. TAM JSME SE TAKÉ POPRVÉ POTKALI. MĚL JSEM TO ŠTĚSTÍ A VLASTNĚ VYROSTL S JEDNOU BUBENICKOU GENERACÍ, TAKŽE VÍM, JAK INSPIRATIVNÍ JE BÝT V PROSTŘEDÍ, KDE VŠICHNI PRACUJÍ NA TOM, BÝT CO NEJLÉPŠÍMI HRÁČI. CO KAPELY? HRÁL JSI I V PRAZE S KAPELAMI NEBO JSI JENOM CVIČIL?

Dostal jsem nabídku na hraní s Judas Priest revival. Tam jsem také dostal první honoráře za hraní, to mi bylo patnáct. Prošel jsem si v té době i jinými projekty a kapelami - např. MayDay, Deklarace X, různé zaskoky...

VÍM, ŽE JSI MĚL PROBLÉMY S RUKAMA...

Extrémní zátěž z cvičení a hraní mi způsobila zdravotní komplikace. Měl jsem problémy se šlachami a svaly na rukách. Jedna doktorka mi dokonce doporučila, abych skončil s hraním na bubny. Vyhledával jsem různé odborníky, musel jsem přestat na půl roku úplně hrát a chodil na různé rehabilitace, akupunkturu apod. Tehdy to pro mě bylo psychicky hodně náročné. Byl jsem snad u dvaceti doktorů, vyzkoušel i různé léčitele a každý mi říkal něco jiného. Naštěstí se to tou pauzou a všemi různými léčbami dalo do pořádku a mohl jsem zase začít hrát. Musím říct, že mi v tomhle období hodně pomohla i moje mamka. Od té doby si dávám na ruce pozor. Snažím se dodržovat odpočinek, regenerovat a vnímat potřeby svého těla. Což je tedy, musím přiznat, v mém koncertním zatížení někdy dost náročné. Dodržuju však třeba nezbytné protahování a zahřívání rukou před každým hraním. Donedávna jsem si jednu ruku stahoval obinadlem, ale už to byla spíše psychická podpora. Zjistil jsem to během jednoho koncertu s kapelou Dymytry, kdy jsem si před hraním v rychlosti omyl zavázal druhou ruku, což jsem zjistil až během první skladby. Odehrál jsem tak celý koncert a nic se nestalo, tak jsem obinadlo zrušil jako součást své koncertní image. (Smích)

V TÉ DOBĚ JSI ALE TAKÉ HRÁL S DEATHMETALOVOU KAPELOU TORTHARRY. JAK JSI TO ZVLÁDAL?

To je pravda. Společně jsme nazkoušeli a poté natočili desku White. Právě kvůli problémům s rukama jsme měli zajímavý způsob natáčení. Půlku desky natočil Roman Lomtadze (kterého jsem o to požádal z důvodu velkého zatížení při nahrávání) a půlku já. Poté jsem s Tortharry odehrál ještě pár koncertů.

TEĎ MĚ TAK NAPADLO. MÝ SE TADY BAVÍME O TVÉM ANGAŽMÁ V DEATHMETALOVÉ KAPELE, ALE NA KONZERVATOŘI SE UČÍ ÚPLNĚ JINÉ HUDEBNÍ STYL. CO TY A KLASICKÁ HUDBA?

Celou dobu na konzervatoři jsem musel hrát i na klasické bicí nástroje jako vibrafon, marimba, tymbány atd. Hrál jsem v symfonickém orchestru, takže vím, co to je čekat třeba šedesát taktů na jednu ránu na triangu. (Smích)

...A JEŠTĚ SE NETREFTI.

I to se stává. Určitě na to znáš spoustu vtipů. Jo, když jsme u těch vtipů, tak jsem si vzpomněl na své tříměsíční angažmá v cirkuse Alex.

TAKY MÁM ZKUŠENOST S CIRKUSOVÝM HRANÍM. MYSLEL JSEM, ŽE TO BUDE OHROMNÁ LEGRACE, ALE NAKONEC JSEM SE MOC NESMÁL. ZPÁTKY K VÁŽNÝM TÉMATŮM. CO TVOJE CESTA DO BSP (BALAGE-STŘIHAVKA-PAVLÍČEK)? TO BYLO NĚCO JAKO USKUTEČNĚNÍ "AMERICAN DREAM". NAJEDNOU HRÁT S ČESKÝMI ROCKOVÝMI LEGENDAMI...

To přišlo, když mi bylo devatenáct. BSP udělali comeback a hledali novou rytmiku. Byl jsem na konkurzu, kde bylo šest předem vytipovaných bubeníků a každý jsme s nimi zahráli tři skladby.

PROČ MYSLÍŠ, ŽE VYBRALI ZROVNA TEBE? PŘECI JENOM JSI BYL HODNĚ MLADÝ A NEZNÁMÝ BUBENÍK.

To je těžké, abych to hodnotil já. Určitě věděli, že nemám ještě potřebné zkušenosti z hraní v top kapelách, ale asi cítili nový potenciál a věřili mi. Byla to výzva, jak pro ně, tak především pro mě. Měl jsem vždycky štěstí, že jsem mohl hrát často s muzikanty, kteří byli v něčem dál než já. Posouvá to moji osobnost, jak po lidské, tak i hudební stránce. Baví mě, když se můžu hudebně neustále vyvíjet a poznávat tak další a další věci.

CO TVOJE ANGAŽMÁ U ANETY LANGEROVÉ? SPOUSTA LIDI TĚ PRÁVĚ ZAREGISTROVALA NA JEJÍM PRVNÍM SAMOSTATNÉM KONCERTĚ V TELEVIZI. A TO NEBYLA JEDINÁ SUPERSTAR, SE KTEROU JSI HRÁL, NE?

S Anetou jsem hrál asi půl roku, hned po jejím vítězství v soutěži. Předtím jsem bubnoval i s Petrem Poláčkem, se kterým jsem natočil desku a asi dva roky s ním koncertoval. Kvůli kolizím termínů s BSP jsem potom musel s Anetou přestat hrát. Cítil jsem, že mi po hudební stránce dá více bubnování v BSP. Poté jsem ještě dostal nabídku od jedné Superstar, kterou jsem i přijal, ale skončilo to tak, že jsem tam pořád posílal zaskoky, protože jsem nikdy nemohl. Vlastně jsem si s ním ani jednou nezahrál. (Smích)

V SOUČASNÉ DOBĚ HRAJEŠ S MICHALEM PAVLÍČEK V JEHO TRIU A KAMILEM STŘIHAVKOU V LEADERS!...

BSP fungovaly tři roky, nedávno vyšlo DVD se záznamem jednoho z posledních koncertů. Potom se Kamil a Michal rozhodli udělat vlastní kapely, ve kterých až doteď hrají. S Kamilem jsme natočili desku "365" a s Michalem právě vychází nové troj-CD "Srdeční záležitosti".

NATOČIT TŘI CD JE DOCELA NÁROČNÉ. JAK PROBÍHALO NATÁČENÍ S MICHALEM PAVLÍČEK?

Původní plán bylo jedno CD. Po nahrání zhruba čtrnácti písniček, jsem si myslel, že je konec. Michal však vytahoval neustále další a další skladby, které mu bylo líto nezařadit na desku. Takže řekl, že uděláme dvoj-CD a nakonec je z toho troj-CD. Samotné nahrávání probíhalo tak, že mi Michal posílal mailem večer před natáčením skladby, které chce nahrát. Já, protože jsem ještě neměl doma internet, jsem si ráno v kavárně skladby stáhl, dopoledne si je připravil a odpoledne je natáčel. Měl jsem v záloze vždy více připravených verzí, s tím, že si Michal vybral tu, která se mu nejvíce líbila, případně mi řekl, jak si to představuje. Některé věci vznikaly přímo ve studiu (točilo se u Michala Na Kloboučku). Celé troj-CD je hudebně velmi pestré, což výrazně ovlivnilo moji dynamiku hry. Od tichých, pocitových pasáží až po téměř metalové brejky a doprovody. Michal je velký hudební workoholik. Někdy dělá tolik hudby najednou, že je potom zavřený od rána do rána ve studiu. Naposledy jsem mu natáčel bubny do skladeb, které složil k filmu "Odcházení" Václava Havla, a protože byl zaneprázdněný skládáním jiné hudby, tak mi jenom volal při nahrávání do studia svoji představu bubenického partu.

HODNĚ ZAJÍMAVÝ ZÁŽITEK MUSEL BÝT I KŘEST "SRDEČNÍCH ZÁLEŽITOSTÍ", KTERÝ PROBĚHL V RUDOLFINU. DOST NETRADIČNÍ PROSTOR PRO ROCKOVOU HUDBU. JAK SE TI HRÁLO?

No, akustika je v Rudolfinu uzpůsobena pro vážnou hudbu. Hráli jsme společně se symfonickým orchestrem a já musel být celý zavřený v plexisklové krabici, abychom mohli zachovat rockovou intenzitu hraní a přitom zvukově nepřevládali orchestr i publikum. Podobnou zkušenost jsem měl už z koncertu Michala v Sazka aréně k příležitosti jeho padesátin a vstupu do Beatové síně slávy. Tehdy jsem ale nebyl kompletně v plexiskle, ale pouze za plexi stěnou, která oddělovala bici a orchestr. Při hraní s orchestrem musím vždy pozorovat nejenom Michala, ale i dirigenta a nést zodpovědnost za souhru kapely a orchestru. Tyto koncerty s orchestrem, kterých jsem už odehrál s Michalem více, jsou výjimečné, a proto si je zvlášť užívám.

ZDÁLO BY SE, ŽE TĚ HRANÍ S KAMILEM A MICHALEM PLNĚ ZAMĚŠTNÁVÁ, ALE VÍM, ŽE TO JEŠTĚ ZDALEKA NENÍ VŠE. CO TVÉ DALŠÍ PROJEKTY A KAPELY?

Jak jsem již výše zmiňoval, s Michalem Pavlíčkem spolupracuji i na jiných projektech - např. hraní v jeho muzikálu Dáma s kaméliemi apod. Asi před rokem mě oslovila kapela Dymytry na natočení desky, a protože mě to bavilo, tak jsem s nimi začal hrát i koncerty. Dále máme kapelu s Václavem "Noidem" Bártou a občas hraju koncerty s Eleison. Velkým zážitkem bylo pro mě hraní s bývalým baskytaristou Tiny Turner Reggiem Worthym. Odehrál jsem s ním tři jam-sessiony, kdy jediná komunikace mezi námi byla skrze hudbu, jelikož jsme se poprvé setkali až na pódiu. Nic nebylo navcvičené, vše byla improvizace. Byla to zajímavá zkušenost. Minulý rok jsem byl na bubenickém festivalu v Nizozemí. Měl jsem velkou radost z ohlasů na mé hraní. Taky jsem ale pochopil, že pokud bych se tam chtěl výrazněji prosadit, tak bych v dané zemi musel nějaký čas zůstat. Zkouším teď také s mojí novou kapelou, o které víš, protože v ní hraješ na basu. (Smích) Je to něco, co budujeme od začátku, trávíme dost času ve zkušebně, o všem diskutujeme, prostě se snažíme být kapelou. Občas také natáčím bubny do nahrávek skupinám, které mě o to požádají. Pokud se mi ta hudba líbí, tak si rád zahraju a poznám nové muzikanty.

KDYŽ SE ČLOVĚK PODÍVÁ NA VÝČET TVÝCH HRÁČSKÝCH AKTIVIT, MUSÍ HO NUTNĚ NAPADNOUT Dvě OTÁZKY. JAK TO STÍHÁŠ ČASOVĚ? A JAK TO ZVLÁDÁŠ FYZICKY?

Zvládám to tak, že mám neustále nervy v pr... (Smích) Ale stačí odehrát jeden koncert a zase si uvědomím, jak mě to hraní baví. Fyzičku si udržuji hlavně pravidelným cvičením na bubny. Přehrávám si různá technická cvičení, po kterých vím, že se mi hraje dobře, plus se snažím neustále cvičit i nové věci. Ve své zkušebně trávím hodně času, mám ji v takové malé místnosti v patře minus dva, je to tam sice mimo tu zkušebnu docela strašidelný, ale mám alespoň jistotu, že mě tam nic neruší. A hlavně, já nikoho neruším tím kraválem. Teď jsem tam začal i nahrávat, navezl jsem mikrofony a počítač a natá-

čím tam, co je potřeba. Mimo hraní na bubny chodím pravidelně do bazénu a občas běhat.

JSI VELICE TECHNICKY DISPONOVANÝ HRÁČ. TAKÉ DÍKY TOMU HRAJES I NA KONCERTECH BUBENICKÁ SÓLA. VÍM, ŽE NENÍ SNADNÉ UPOUTAT PUBLIKUM (POKUD SE NESKLÁDÁ ZE SAMÝCH HUDEBNÍKŮ) POUZE INSTRUMENTÁLNÍM VÝKONEM. TY S TÍM ALE PROBLÉM NEMÁŠ. CO DĚLÁŠ PRO TO, ABY BYLO SÓLO NA BUBNY ZAJÍMAVÉ I PRO POSLUCHAČE - NEHUDEBNÍKY? MÁŠ NĚJAKOU SPECIÁLNÍ STAVBU SÓLA? TIPY, TRIKY?

Většinou mám promyšlenou základní kostru sóla, kterou dodržuju a v ní improvizuju. Snažím se vnímat reakce publika a podle toho přizpůsobuji průběh sóla. Protože hraju sólo téměř na každém koncertě, už dokážu rozpoznat, co se hodí a co ne. Zařazuji jak technické pasáže, tak i jednodušší, ale přitom efektní momenty. Důležité je pro mě vnímat atmosféru koncertu a podle toho hraju i sólo. Těžko se to popisuje, ale vnímám vše okolo a cítím, co je správné v danou chvíli a prostě to udělám. Snažím se to prostě neřešit. Myslím, že je to otázka zkušeností. Víím, že to nepřišlo hned a musel jsem si to taky prostě odehrát.

CO TVOJE BUBENICKÉ VZORY? MÁŠ SVŮJ TOP TEN?

V průběhu let se mi oblíbenci různě střídali. V začátcích jsem měl za vzory metalové bubeníky jako Dave Lombardo, později mě inspirovali fusion hráči jako Dave Weckl, Dennis Chambers, Omar Hakim, Manu Katché nebo Vinnie Colaiuti. Dnes se mně líbí hra moderních hráčů typu Ronald Brunner jr., Aaron Spears atd., tak ale i bubnování osobností, jako jsou Lars Ulrich, Tommy Lee, Dave Grohl nebo Travis Barker. Pochopil jsem, že u spousty hráčů není tak podstatné pouze jejich hraní, ale třeba jejich tvůrčí vklad pro kapelu nebo síla osobnosti. Chci tím

říct, že třeba Lars Ulrich se mi líbí pro to, jaké má v Metallice postavení. I kdyby místo něho do kapely nastoupil kdokoli jiný, a třeba i z bubenického hlediska lepší, už by to nebyla Metallica. Mnohdy se mi takoví hráči líbí o hodně víc, než technicky a koordinačně dokonalí bubeníci, kteří třeba hrajou opravdu těžké a precizně zahrnané věci, často mi však u nich schází jakýsi hudební obsah, či nějaké sdělení. Nejde o to, jak umíte hrát rychle nebo složitě, je to všechno jen hudba, kterou si musíte hlavně užívat. A všechno tohle je jen něco navíc. Snažím se brát inspiraci i v jiných hudebních nástrojích, poslouchám hodně muziky a chodím také na spousty koncertů.

NA CO V SOUČASNÉ DOBĚ HRAJES? MOHL BYS POPSAT SVOJI BÍCÍ SOUPRAVU A ČINELY?

Momentálně jsem firemním hráčem bubnů Tama. Mám soupravu řady Starclassic Maple. Líbí se mi jak svým designem, tak svým průrazným, hutným, ale přitom konkrétním a univerzálním zvukem. Navíc, Tama má jeden z nejlepších hardwarů, jaké znám. Činely používám od značky Meinl. Příští rok mám příslibené vystoupení na jejich Meinl drum festivalu v Německu, kam se sjíždějí jejich top hráči. Bude zajímavé být mezi nimi. Blány na bubnech mám Aquarian a hraju s vlastním signature modelem paliček značky Balbex. V Drumming syndromu používám kompletní sadu, kterou tady máte na obrázku. Na koncertech obměňuju počet bubnů podle potřeby nebo mé nálady.

MÁŠ NA ZÁVĚR NĚJAKOU ZÁSADNÍ RADU PRO ZAČÍNÁJÍCÍ BUBENÍKY?

Já měl vždycky sen, za kterým jsem si tvrdě šel a pořád za ním jdu. Proto i vy nikdy neztrácejte naději a následujte svoji cestu.

